

πη αγελαδοτροφική μονάδα, θα 'χε άλογα, θα 'σπερνε μπαμπάκι και καπνά, θα 'τανε ο πρώτος τσιφλικάς. 'Η θα μπορούσε ν' αγοράσει μια παραλία και να χτίσει μεγάλο ξενοδοχειακό συγκρότημα. Θα φιλοξενούσε τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον πρωθυπουργό. Οι άλλοι θα περίμεναν ν' ακούσουν τα νέα απ' τα κανάλια, αλλ' αυτός θα τα 'ξερε όλα από πρώτο χέρι, τα φιλαράκια του τους υπουργούς. Και θα 'χε γκόμενες τα πρώτα μοντέλα. Κώλους στη σειρά να διαλέγει. Και μουνιά ξυρισμένα.

Τις απολυτήριες τις ξεπέταξε με σκονάκια. Πήρε έπειτα το λεωφορείο κι έφυγε. Όταν τον είδε η γιαγιά του, έκανε τον σταυρό της. Βρήκε τα ρεμάλια βιδωμένα στην ίδια θέση. Όλοι για πεντοχίλιαρα και για γκόμενες. Κι εσύ, μαλάκα, διάβασμα και τέτοια. Θα μπεις, θα βγεις, και θα ψάχνεις για δουλειά. Τα 'βαλε κάτω. Στην αρχή δεν το 'χε ξεκαθαρίσει. Πήρε κρυφά το μαραφέτι του παππού του, αποχαιρέτησε τη γριά κι έφυγε. Σάββατο, 17 Ιουνίου, για να το θυμάται. Με το που έφτασε, ήταν αποφασισμένος. Το ίδιο βράδυ χτύπησε ένα ξενοδοχείο στην Καλαμαριά. Παραμόνευε στα σκοτεινά, φόρεσε στο κεφάλι μια κάλτσα και μπήκε. Φυσούσε μέσα του ανεμοστρόβιλος. Άλλαξε και τη φωνή του, τη βάρυνε και τη σκλήρυνε. Ο υπάλληλος στη ρεσεψιόν τον κοίταζε χαυνωμένος. Έκανε ό,τι του είπε. Άνοιξε ο χέστης το συρτάρι, του 'δωσε όσα λεφτά είχε μέσα. Ακίνητος, γιατί σ' έριξα. Πήρε τα λεφτά και χάθηκε στο σκοτάδι. Όταν έφτασε στο δωμάτιό του, τα μέτρησε. Διακόσια χιλιάρια σ' ένα τέταρτο της ώρας. Βάλε και τις διαδρομές, πες και το μισάωρο που περίμενε στα σκοτεινά. Σε μιάμιση ώρα διακόσια κολλαριστά. Έμεινε όλη νύχτα άγρυπνος να σκέφτεται. Έαναθυμότανε καρέ καρέ τις κινήσεις του. Όλα είναι μια απόφαση. Εημερώματα Κυριακής τον πήρε ο ύπνος.

Εύπνησε και δεν θυμότανε τίποτα. Είδε τα πεντοχίλιαρα και θυμήθηκε. Αν ο υπάλληλος είχε κρυμμένο στο συρτάρι

όπλο, θα την είχε βάψει. Ντύθηκε και βγήκε. Και τι είναι
 διακόσια χιλιάρια; Αν τον έπιαναν, θα τον έκλειναν μέσα.
 Όταν παίζεις τη ζωή σου κορόνα γράμματα, πρέπει και οι
 απαιτήσεις σου να είναι άλλες. Κινδυνεύεις που κινδυνεύ-
 εις, ν' αξίζει τουλάχιστον και τον κόπο. Κάθισε στην πλατεία
 και σκεφτόταν. Τίποτ' άλλο δεν τον ένοιαζε παρά να τελει-
οποιηθεί στην κλεψιά. Σαν να 'θελε να τελειοποιηθεί στο
 σκάκι, να βάλει κάτω το μυαλό του και να δουλέψει, πώς
 κερδίζεις μια παρτίδα, μια μάχη, τη μάχη της ζωής. Δεν ήθε-
 λε να γίνει ο κυριλές ο πατέρας του. Μπορεί παλιότερα αυ-
 τά μόνο να 'τανε αρκετά: μια επιχείρηση που σου αποδίνει,
 σπιταρόνα στο Στρασβούργο, ακίνητα στην Ελλαδίτσα. Σή-
 μερα δεν είναι. Σήμερα ο άνθρωπος θέλει πιο πολλά. Θέλει
 το σκάφος του, το ελικοπτεράκι του. Θέλει την τεμπελιά
 του, την τσέπη του γεμάτη. Έτσι μας έφτιαξε το σύστημα,
 έτσι κι εμείς. Και τούτο και τ' άλλο, απ' όλα. Προτού να προ-
 λάβουμε να πούμε εντάξει, να σου και άλλες ανάγκες. Μό-
 νο γαμημένες ανάγκες. Έτσι μας έκαναν, το σύστημα πα-
 ράγει, κι εμείς πρέπει να καταναλώνουμε. Αν δεν κατανα-
λώνουμε, το σύστημα θα καταρρεύσει. Το είπε και ο εκθε-
 σάς. Κουφά πράματα. Γιατί δεν έγινε ακόμη ο τρίτος πα-
 γκόσμιος; Διότι αντί για όπλα παράγουν τώρα πιο πολλά
 αυτοκίνητα. Γι' αυτό και ο Ιάκωβος έπρεπε να τελειοποιή-
 σει την τεχνική του. Να βοηθήσει και το σύστημα. Αλλά μό-
 νος. Ούτε συντρόφια ούτε συνεταιράκια, έπρεπε μόνος του
 να βρει τον τρόπο. Τα 'δε και τα καλά του Μπριγκάντε, συ-
 ντρόφια και συνεταιράκια τον ξέκαναν. Όταν είσαι μόνος,
 είσαι μόνος, κινδυνεύεις μόνο από σένα. Έπινε τη βότκα του
 και σκεφτόταν ότι όλη η ανθρωπότητα έχει επιδοθεί στην
 κλεψιά. Άλλοι τα παίρνουνε σύμφωνα με τον νόμο, άλλοι
 πάνω απ' τον νόμο, άλλοι εκτός. Ακόμη και ο πατέρας του,
 το πρότυπο. Ο θαυμαστής του Λένον.

Τα πρώτα χιλιάρια τα ξόδεψε στην Τσιμισκή. Όνειρό

ομως γραμμη. ΟΤΕ, τα μεγαλεια σου! Με τα πολλα ακουσε
καποιους που τα λεγανε. Στην αρχη δεν τολμουσε να το πι-
στεψει. Ολοκαθαρα στο αυτι του. Σε αλλους εκ Θεου, σε
αλλους εκ τηλεφωνου η αποκαλυψη. Λες και του 'διναν οδη-
γιες. Ετσι θα πας, αυτο θα κανεις. Τα λεγαν οι αγνωστοι, κι
αυτος ακουγε. Κυριε, ελεησον, ειπε, αλλα μετα σκεφτηκε οτι
ειναι αθεος. Κατ' αρχην αθεος, οχι ομως και η δογματιλα ο
πατερας του. Αν του εμφανιστει ο Θεος, θα τον παραδεχτει,
δεν θα στρεψει το προσωπο. Κι εμεινε επειτα να το εξετα-
ζει με καθε λεπτομερεια. Εκτελεση κεραυνος η στο πι και φι,
ταινια γρηγορη. Ακριβως οπως το κατεστρωσε, ρολοι. Δεν
ηταν αυτος, ηταν ο σωσιας του, ο ατρομητος. Αρπαξε τον
σακο με τα πεντοχιλιαρα κι εφτασε λαχανιασμενος στην
τρυπα του. Δεν φανταζοταν οτι θα τον πιασει επειτα τετοιο
τρεμουλο. Τα κοιταζε και δεν το πιστευε. Ξημερωθηκε
οκλαδον στο πατωμα με τη χαρτουρα. Ειχε ανοιξει την τη-
λεοραση και περιμενε. Τον ετρωγε η αγωνια. Να χεσω την
ενημερωση σας, σκατοκαναλα, εβριζε. Κοτζαμ ληστεια κι
εσεις κοιμαστε. Επειτα τον πήρε κι αυτον ο υπνος.

Κοιταξε να δει τι ωρα ειναι. Πεντε και τεταρτο. Απ' την
τηλεοραση που 'παιζε καταλαβε οτι ειναι μερα. Αλλα δεν ει-
χε καταλαβει αμεσως οτι ηταν η επομενη. Δεν πολυκαταλα-
βαινε τι του γινεται, ολα μια θολουρα στο κεφαλι του. Το
φυγειακι αδειο, εφαξε για τσιγαρα, τιποτα. Ντυθηκε και κα-
τεβηκε για προμηθειες. Επειτα καθισε οκλαδον παλι στη
μοκετα κι αρχισε να τα μετραει. Εσκιζε τη χαρτοταινια και
τα ξαναμετρουσε, να δει αν ητανε σωστα. Σωστα, οι μαλα-
κες. Τα χωριζε διακοσιες-διακοσιες χιλιαδες, κολλαριστα
πεντοχιλιαρα, ηθελε να φωναξει απ' τη χαρα του, δεν ειχε
φωνη. Μετρουσε, εχανε τον λογαριασμο, ξαναρχιζε. Ειχε
φτασει στα δυο εκατομμυρια κι ακομη ο σακος στη μεση. Ει-
χε ιδρωσει, κολλουσαν τα χερια του. Με τα πολλα τα κατα-
φερε. Πεντε εκατομμυρια κολλαριστα. Και τωρα; Στις ται-

νίες ο ληστής πρέπει να 'χει και λίγο μυαλό. Αν έβγαινε τώ-
 ρα να τα σκορπίσει εδώ κι εκεί, θα τον έπιαναν. Καθότανε
 και σκεφτόταν. Έπρεπε να τα καταθέσει στην Τράπεζα.
 Όλη μέρα μέσα, και σκεφτόταν. Άνοιξε την τηλεόραση.
Όπως θέλανε τα λέγαν οι άχρηστοι. Λάθος ώρα, λάθος όλα.
 Αλλά καλύτερα που το παρουσίασαν έτσι. Κι αυτό που φο-
 βότανε, δεν είχε γίνει. Οι άντρες της χρηματοποστολής δεν
είχανε σκοτωθεί. Μόνο ελαφρά ο ένας. Τι ελαφρά, γρατζου-
 νίτσα. Και το 'καναν θέμα οι αιμοδιψείς. Του 'ρχότανε να
 τους πάρει τηλέφωνο και να τους ξεχέσει. Αλλά δεν πρέπει
 να 'ναι ματαιόδοξος. Η πολλή βαβούρα βλάφτει. Πόσοι και
 πόσοι στις ταινίες την πατάνε, γιατί τους τρώει ο κώλος
 τους. Θέλουν να επιδειχτούν και την πατάνε. Καλύτερα στα
 ταπεινά, στα σκοτεινά. Το είπε και ο νομπελίστας, οι ήρωες
 προχωρούν στα σκοτεινά, το είπε και η Μάρη, που του τα
 'πρηζε με του μιανού και με του αλλουνού τα κουράδια, τι
 είπε ο τάδε αποτέτοιος, τι είπε ο άλλος απαυτός. Άλλαζε τα
 κανάλια ξαπλωμένος με τον σάκο δίπλα του. Δεν φοβήθηκε
 όταν έκλεβε τόσο χρήμα και τον έπιασε τώρα τρέμουλο πώς
 να το βολέψει. Δεν μπορούσε να εμφανιστεί σε μια μόνο
 Τράπεζα. Έπρεπε να το σκορπίσει σε πολλές. Διακόσια εδώ,
 τριακόσια εκεί. Μεγάλη ζαλάδα. Αλλά καλύτερα με τη ζα-
 λάδα τι να κάνει τα εκατομμύριά του παρά με το τίποτα.
 Τον πήρε η Αντιγόνη απ' τη Φλώρινα και τον παρακάλαγε να
 δει αν δουλεύει επάνω το ποτιστικό. Είχε φύγει, βλέπεις, κι
 η Φρόσω στο χωριό της. Μην πάθουνε τίποτα οι γλάστρες, θα
 σκάσει. Και να πάει το συντομότερο, τι κάνει ολομόναχος;
 ο πατέρας του είναι έξω φρενών. Και πότε δεν είναι; της αντι-
 μίλησε. Μπορεί να λείψω, μου πρότειναν ταξιδάκι, θα με φι-
 λοξενήσει ένας φίλος. Ποιος φίλος και τέτοια, κανονική ανά-
 κριση. Να μη σε νοιάζει ποιος φίλος, τι είμαι, νήπιο; Να προ-
 σέχεις, Ιάκωβε! Της έκλεισε το τηλέφωνο συγχυσμένος. Ούτε
 να χέσει δεν τον αφήνουν, όλα θέλουν να τα ξέρουν. Αμ δε.

Σεφέρης
 Τσίρκας

Δεν είχε ακόμη αποφασίσει. Πες ότι είχε κάνει την πλάκα του. Και τι 'ναι πέντε εκατομμύρια; Μια χιλιάρα να 'παιρνε, ένα κομπιούτερ της προκοπής κι όχι το μαραφέτι που του πάσαρε ο πατέρας του, πάνε τα πεντοχίλιαρα. Το χρήμα σήμερα πετάει, προτού να το πιάσεις στα χέρια σου να το χαρείς, γίνεται πουλάκι και πετάει. Αλλά έπρεπε να βρει την ξανθιά να μάθει. Γύρισε στο διαμέρισμά του, άδειασε τη βαλίτσα του, ξαναφόρεσε μπλουτζίν μ' εφαρμοστό μακό, να φανούν και τα στήθια του, οι μπρατσάρες του, με αθλητικά, έγινε πάλι ο εαυτός του. Ποιος εαυτός του; Ποιος απ' όλους; Κάθε άνθρωπος έχει πολλούς εαυτούς. Έγινε ο Αλ Πατσίνο που ήξερε. Ο αλήτης που συμμαζεύτηκε. Μέσα σ' έναν μήνα, μέσα στον Ιούλιο, είχε παίξει κοτζάμ ρόλο. Ξαναβρήκε τους φίλους του. Ο Τόλης είχε κουρευτεί Ούννος με μπλε κοτσίδα, είχε φορέσει και σκουλαρικάκι στο ρουθούνι, ένα σκατό είχε γίνει. Είπαμε ρε, μουρμούριζε ο Ιάκωβος, αλλά όχι κι έτσι, ούτε να περπατήσουμε δεν μπορούμε. Με το παραμικρό θα μας πλακώνουν οι μπάτσοι. Αλλά ο Τόλης, αφασία. Περίμενε κι αυτός τ' αποτελέσματα αραχτός στη Ναυαρίνου, πουθενά δεν πρόκειται να μπω, θα φύγω στο Παρίσι να σπουδάσω. Ποιο Παρίσι ρε; σιγά μη σε πάρουνε και στη Σορβόνη! Του 'χε περάσει και του Ιάκωβου να σηκωθεί και να φύγει μακριά πολύ, στο Δουβλίνο με τα συγκροτήματα. Αλλά έπρεπε πρώτα να βγάλει τα λεφτά του έξω, στην Ελβετία. Εκεί παραθέριζε και η θεια του με τη φίλη της την Ελβετίδα σ' ένα θέρετρο απ' αυτά που πάνε οι γεροντοκόρες και τα γερόντια. Πήρε τηλέφωνο τον πατέρα του. Τι έγινες; φώναζε. Στην Πάτρα, του είπε, έχω έναν φίλο εκεί και πήγα. Ποιο φίλο βρε; γιατί δεν λες γκόμενα; πες το μου, πατέρα σου είμαι. Ο Νέστωρ, παραδόξως, όλο γλύκες με το απολωλός πρόβατο.

Εκείνες τις μέρες τηλεφώνησε πάλι στη Μάρη για ένα γεια. Πάλι η σκατοφωνή, δεν μένει πια στη Λάρισα. Εν τω

μεταξύ, δεν μπορούσε να εντοπίσει και την ξανθιά. Τον είχανε πιάσει και κάτι κομμάρες. Πες η ζέστη, πες η έμμονη ιδέα. Δεν είχε και πού να μιλήσει. Καλοί οι φίλοι, ο Θεός να τους κάνει φίλους, για να μη βολοδέρνει έρημος. Μόνο με τον Τόλη είχε κάτι περισσότερο, λιγάκι μόνο τα λέγανε και καλαμπούριζαν. Και σιγά, ρε μαλάκα, που 'σαι ξάδελφος του Μαχλά, του 'λεγε ο Ιάκωβος και τον πείραζε. Και σιγά, κόπανε, που 'σαι απόγονος ήρωα! σε ποιο βιβλίο ιστορίας ρε αναφέρουνε το παραμικρό για τον Νταλιάνη τον αρχικαπετάνιο; Σε λίγες μέρες θα τοιχοκολλούνταν και τ' αποτελέσματα. Κι ο σκουπιδοτενεκές ξεχειλισμένος στη Ροτόντα, πάνω πάνω το κόκκινο περιτύλιγμα της σοκολάτας για να του θυμίζει τη Λαρισαία. Μάρη, με ανεβασμένο τον τόνο! Λες και της έδινε η αναβίβαση μπόι. *You are so beautiful*, έλεγε και το τραγούδι και του ράγιζε την καρδιά. Αλλά η Γκέιλ τον είχε αγαπήσει τον Μπριγκάντε. Αυτά γίνονται μόνο στις ταινίες, η γκόμενα θυσία για σένα. Στη ζωή πάντα σου κάνει νερά. Κι ούτε μια δυνατή βροχή να σε μουσκέψει ως το μεδούλι. Κι εσύ με το καπάκι του σκουπιδοτενεκέ στο κεφάλι να βλέπεις τη δικιά σου πίσω απ' το φωτισμένο παράθυρο του χοροδιδασκαλείου.

Colita's
May